עבודת ישראל — דברים

אלה הדברים. במדרש אמר הקב"ה ראה לשונה של תורה מה חביבה שמרפאה את הלשון מנין שכן כתיב מרפא לשון עץ חיים כו' תדע לך לע"ל הקב"ה מעלה מג"ע אילנות משובחים כו' שהם מרפאים את הלשון כו' וחד אמר כל שהוא אלם וניעס הימנו לשונו מתרפא' כו' ר"ל לאמר מה לנו ללמוד ממקום אחר נלמוד ממקומו הרי משה עד שלא זכה לתורה כתיב בו לא איש דברים אנכי כיון שזכה לתורה נתרפאת לשונו והתחיל לדבר דברים מנין ממה שקרינו בענין אלה הדברים אשר דבר משה: ע"ש במדרש והנכם היום כככבי השמים לרוב למה בירך אותם ככוכבי' מה הכוכבים הללו מעלות ע"ג מעלות כך הן בנ"י מה הכוכבים אין להם חקר ולא מנין כך בנ"י כו' אמר לפניו רשב"ע למה לא משלת בניך בחמה ולבנה שהם גדולים מן הכוכבים א"ל הקב"ה חייך חמה ולבנה יש להם בושה לע"ל כו' אבל הכוכבים אין להם בושה לעולם שנאמר ולא יבושו עמי לעולם: הנה אנשי כנה"ג תקנו לנו קדושת שמו ית' בלשון נקדישך או נקדש שהוא ית' מופלא ומופרש א"ס ב"ה וב"ש וא"א לצייר אותו ית' בשום אות כידוע וכביכול כדי להגלות בעול' כדי שיוכלו לעבוד אותו ית' וליהנות מאורו כביכול עשה כעין פריסא וע"י הפריסא יוכלו ליהנות מאורו ית' כדמיון השמש שא"א להסתכל בו כ"א ע"י לבוש ומגן מעשה רשת שע"י הנקבים קטנים יכולים ליהנות מאורו ובדמיון זה אם היה השמש אורו רב יותר היה צריך ללבוש יותר עב כן עשה ית' פריסות ולבושים שע"י הלבושין יכולין ליהנות מאורו כי מלך אין רואין אותו כשהוא ערו' כמש"ל כי זהו אפיסת ההשגה ולז"א בזו"הק רישא דמלכא בחסד וגבורה אתתקן כי המדות הם לבושים שע"י יהא למחשבה תפיסה בו ית' לאיזה השגה וז"ש אליהו ז"ל תפארת לבושא ובכדי שלא תדמה לאמר שזה הלבוש אינו עצמותו ית' לזה ארז"ל כהדין קמצא דלבושי' מיניה ובי' ע"כ בשגם דרך צינורות השפע מהספירות הקדושות שמזו נשפע חכמה ומזו עושר וכדומה הכל הוא מא"ס ב"ה המשפיע ע"י המדות כי לשון מדה הוא פי' לבוש לשון מאן דלביש מדא וע"י התלבשותו ית' במדות כן משפיע חיי בני ומזוני לפי הכלים וזהו לשון נקדישך כביכול שמעצמותו ית' הא"ס פרס פריסא לבא לאותיות ושמות כדי שיוכלו לעבדו ית': (ורבים טעו בזה ונפלו לשאול תחתית רח"ל כשהשיגו בזו הפריסא והיו אומרים עזב את הארץ והיו מניחים ההשגחה למדרגות תחתונות תיפח רוחם לא כן אנחנו ב"י מאמינים בני מאמינים) שזו הפריסא היה כדי שיוכלו לעבדו ולהנות מאורו ית' והקדושה היא הזמנה שבנ"י מזמינים אותו ית' ומתלבש במדותיו וכתיב בפירוש האידרא זוטא מהאר"י ז"ל דף ק"ך. וא"ת הואיל ורגלי העתיק מתפשטין למטה למה אינו נק' בשם אצילות ותירץ שאינו נק' אצילות כ"א עד התפשטות הארוך והנה עדיין הקושיא במקומה עומדת (ע"ש בשינוי לשון קצת) ולפמ"ש יובנו דבריו היטב כי ההתלבשות מורה על גילוי אלהותו ית' שא"א להתגלות כ"א ע"י לבושים. ולפי"ז מתרץ שפיר כיון שאין התלבשות למטה ע"כ אין האור זך כמו באצילות ולכך אין צריך שם להתפשטות הארוך ואמת שזהו הנק' בשם עקבות כמ"ש עקבי"ת דמשיחא הוא אותיות בעתי"ק הם מדריגות תחתונות הצריכים להתברר כמ"ש עד דימטי רגלין ברגלין:

אחרי הכותו את סיחון מלך האמורי אשר יושב בחשבון וגו' הנה הלשון הוה אינו מובן. אשר יושב בחשבון וכן עוג אשר יושב בעשתרות באדרעי ונראה לומר דהכתוב אומר בונה ירושלים ה' וקשה ג"כ לשון הוה דממ"נ אם יאמר ה' שיבנה ירושלים עצת ה' היא תקום ומה שלא נבנית עדיין הוא מפני שלא פקדה לטובה ואיך שייך לשון הוה ונראה לומר דהנה ירושלים בצירופו נודע מס"ק יר"ו של"ם כי יר"ו עולה יראה ושם בירושלים היתה היראה בשלימות כלנו יחד עושים באימה וביראה רצון קוננו אכן מפני שנתרחקנו מעל אדמתנו אין אנו יכולים לעלו' ולראות תמיד פני ה' רק שבעו"הר היצ"הר מסתיר מפנינו אור ה' ויראתו לכן צריך כל אדם להתעורר בקרבו ולעמוד נגד יצרו ולהתחזק בעבותות אהבה ויראה עד שיקושר בירושלים עיר הקודש ולכן הטעם שאנחנו מתפללין למזרח ומכוונים לירושלים כנודע מאמר חז"ל וכאשר נזכה כלנו להתעורר באהב' וחוטי חסד לעבותות היראה כראוי בשלימות אז נזכה לבנין עיר קדשנו ותפארתנו וז"ש דוד. המלך ע"ה ירושלים הבנויה כעיר שחוברה לה יחדיו פי' לפי התחברות בני ישראל והתעוררתם באוי"ר נבנה ירושלים ששם עלו שבטים פי' כי מוסרות אהבה ויראה הנקשרים בלב ונעשה ירושלי"ם בלב הם נקשרים עד ירושלים עיר הקודש ואלו המוסרות נק' לשון שבט ושרביט וע"ז עמדו כל העכומ"ז לכלותינו ולנתק את המוסרות כמ"ש (תהילים ב׳:ב׳-ג׳) נוסדו יחד על ה' ועל משיחו נ"נתקה א"ת מ"וסרותימו ר"ת אמ"ן שמורה על היחוד העולה צ"א ג׳מ' אמן שנעשה ע"י המוסרו' והם בקשו לנתק המוסרו' ולהפריד היחוד ח"ו וכן היו סיחון ועוג לפני ארץ הקדושה למגן ומחסה על הכנעני

ושבע עממין כדי שלא נוכל לכבוש ארץ הקדושה וזה היה גבורת משה רבינו ע"ה שלחם עמהם והכניעם: והנה המלאכים הממונים בשבח לסיחון מלך האמורי כל"ח ולעוג מלך הבשן כל"ח פקדי"אל צרופי"אל שהם ממונים על היחוד כי צרופי"אל הוא באות צ' המורה על הצדיק ופקדי"אל ע"ש פקידה לנוק' כמ"ש בזו"הק וכמוהם זלע"ז בקליפה היו סיחון בנוקבא ועוג בדכורא כי הוא הי' מלך הב"שן כי שמו מרמז כמ"ש החסיד המפורס' מ' משה ב"שן נו"ן ש"ערי ב"ינה דקליפה ומשם הי' שורשו וזאת המלחמה צ"ל תמיד להכניע בא"ויר בשלימות כדי להגיע לירושלים עיר הקודש בב"א:

כי ה' אלהיך ברכך בכל מעשה ידך ידע לכתך את המדבר הגדול הזה וגו' הנה הפרשה הזאת קריאתה תמיד בט' ימים שאחר ר"ח אב עד ט' בו ומרמז הפרשה בכמה ענינים להזכיר את אשר עברנו ממקום למקום וה' אלהינו היה עמנו להורות הגם שכשאנו עוברים בין המצרים ומר"ח אב עד ט' כי לא יטוש ה' את עמו ונחלתו וכמו שהוליכנו במדבר בארץ לא עבר איש וה' הולך לפניהם וגו' כן בימים הללו אשר נק' ג"כ מדבר וגיא צלמות וכמ"ש פי' הפסוק גם כי אלך בגיא צלמו' לא אירע רע כי אתה עמדי ונמצא כתוב בכתבי הקדוש מהר"ש מאוסטראפאלי כי שם של את"ה הוא המגין ע"ש פי' הענין כי אתה הוא שם החסד כמו אתה כהן לעולם וכמ"ש רבותי נ"ע כי עיקר החסד מה שאנו זוכים לקרא לבוראנו הגדול והנורא בלשון אתה וכתבנו מזה במ"א וז"פ שבטך ומשענתך המה ינחמוני פי' גם שבט שלך הוא כמו המשענת והוא לצרכי שלפעמי' כשהחסדים יורדים מלמעלה (למעלה) ואז אפשר שיינקו מהם החיצונים ואויבי ה' לכן צריך להוריד אותם בלבוש גבורה וצמצום ולהראו' כי משלם חסדיו לאיש כמעשהו ומדה במדה ואז יתפרדו כל פועלי און וכבר כתבנו מזה במ"א מעלת הצדקה שצוונו בוראנו ית' כי הוא מגן ומחסה לשפע הקודש שלא תתפשט רק לישראל עמו ע"ש וזה שסיים תערוך לפני שלחן נגד צוררי כי זה עיקר הכוונה שלך במדת הגבורה. דשנת בשמן ראשי כוסי רויה פי' שזה היה כוונתך ראשונה ומחשבתך הקדוש' וצופה ומביט מראשית אחרית וחפצת להיטיב לנו. כוסי רויה כי רוי"ה עולה אר"ך הם החסדים הגדולים דאריך וזה שאמר משה רבינו כאן ידע לכתך את המדבר הגדול הזה כי צפה והביט הכל במחשבה הראשונה בבריאת עולם וענין השיתוף מדת הדין ברחמים נק' הוי"ה אלהי"ם שגימ' יב"ק כי אלהים הוא תקיף ובעל היכולת וצריך למדת הגבורה כמ"ש לעיל להראות לכל כי הוא אלהיך ורוצה בטובתך ואז נפתח אות ם שבסוף שם אלהים ונתארך לאות ך שבסוף אלהיך ולכן אמר שם בפסוק זה ארבעים שנה כלומר שזה הבחינ' שצ"ל אלהיך זה הוא בחי' ארבעים שינוים שמורה עליהם אות ם שעולה ארבעים שנראה לבחי' גבורה ואמר ה' אלהיך עמך לא חסרת דבר פי' שהוא עמך אפי' במדבר הנ"ל ולא להחסיר ממך דבר פי' אפילו שתרצה בימים הללו להשפיע בני חיי ומזוני וד"ת לעמו ישראל הוא יהיה עמך ויסכים לעצתך:

הנה אמרו חז"ל בת"ב חייב להניח תפילין במנח' והטעם שבאים מוחין חדשים לנחם את עמו ישראל וכמ"ש האריז"ל לכוון במנחה שם הוי"ה ניקוד סגול והוא המשל כדרך האב שמייסר את בנו בשבט כדי להדריכו ואעפ"כ אח"כ הוא מקרבו ומדבר על לבו ומנחם אותו לומר לו אהבתיך ומשכתיך חסד וגם כשאני מוכיח אותך בשבט הוא לטובתך וכן הענין אחר הימים הנוראים אלו ובפרט בת"ב אשר הדינים מתוחים רח"ל כמ"ש האר"י ז"ל לכוון כל היום הוי' בניקוד שב"א שמורה על הגבורה. לכן לעת ערב הוא מנחם את עמו ישראל ומראה להם התקרבות ביד ימינו והחסד ושם הוי' בניקוד סגול ובאים מוחין חדשים ובודאי יש כח להמשיך אז שנו"ת חיים בתפילין כמו תמיד בבוקר כנודע ואז ההתחלה לבנות המלכות מחדש וכמ"ש בצירוף הימים שמעשירי באב עד יום ראשון של סוכת עפ"י מה ששמעתי מהרב הגאון מוה' שמואל שמעלקא אב"ד דק"ק נ"ש כי מר"ח ניסן עד בעשור לחודש בו הם עשרה ימים כנגד אות י' של אדנ"י ואח"כ ארבעה ימי ביקור קרבן פסח הם נגד אות ד ואח"כ מיום הראשון של פסח עד ערב שבועות הם חמשים יום כנגד אות נ ואח"כ יום ראשון דשבועות נגד אות א דאדנ"י (והוא צירוף יד"נא אותיות אדנ"י) ואז נבנה המלכות עד שנתגלה אות א במלת אנכי ה' אלהיך עכ"ל. וכמוהו אמרתי גם אני בימים הללו שמעשירי באב עד כ"ט באלול הם חמשים יום כנגד אות נ ואח"כ עשי"ת נגד אות י ואח"כ ארבעה ימים שבין יוה"כ לסוכות הם כנגד אות ד ואח"כ יום ראשון דסוכות הוא נגד אות א שהוא יום ראשון כמ"ש בפסוק ולקחתם לכם ביום הראשון וגו' (והצירוף הוא ני"דא כנ"ל) וזה הוא בנין המלכות מחדש אחר החורבן וגם כי בת"ב אסור ללמוד תורה ועליו נאמר הפרו תורתך לכן תיכף אחריו קורין פ' ואתחנן עם עשרת הדברות להתחיל התורה ולקבל עול מלכות שמים מחדש: